

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Appelafdelingen)
20. maj 2014

Sag T-200/13 P

Patrizia De Luca
mod
Europa-Kommissionen

»Appel — personalesag — tjenestemænd — udnævnelse — indplacering i lønklasse — udnævnelse til en stilling i en højere ansættelsesgruppe efter en almindelig udvælgelsesprøve — frifindelse i første instans efter Rettens hjemvisning — ikrafttræden af den nye vedtægt — overgangsbestemmelser — artikel 12, stk. 3, i bilag XIII til vedtægten«

Angående: Appel af dom afsagt af Retten for EU-personalesager (Tredje Afdeling) den 30. januar 2013 i sag F-20/06, De Luca mod Kommissionen, med påstand om ophævelse af dommen.

Udfald: Appellen forkastes. Patrizia De Luca og Europa-Kommissionen bærer deres egne omkostninger i forbindelse med de to sager for Retten og de to sager for Personaleretten. Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger i forbindelse med de to sager for Retten og de to sager for Personaleretten.

Sammendrag

Tjenestemænd — karriere — ændring af kategori eller af tjenestegruppe efter deltagelse i en almindelig udvælgelsesprøve — indplacering i lønklasse — gældende regler — ansøgere, der er opført på en egnedhedsliste udfærdiget inden den 30. april 2006 — anvendelse af artikel 12, stk. 3, i bilag XIII til vedtægten — betingelser
(Tjenestemandsvedtægten, bilag XIII, art. 12, stk. 3)

Artikel 12, stk. 3, i bilag XIII til vedtægten, der på den ene side regulerer indplaceringen i lønklasser af tjenestemænd, der er tiltrådt tjenesten mellem den 1. maj 2004 og den 30. april 2006, og de vedtægtsmæssige bestemmelser og almindelige principper, der regulerer tjenestemændenes normale karriereforløb inden for deres arbejdsområde, på den anden side, er to typer af regelsæt, hvis anvendelse gensidigt udelukker hinanden.

Således er det ufornuddigt i tilfælde af anvendelse af artikel 12, stk. 3, i bilag XIII til vedtægten, at Personaleretten tager hensyn til, at den berørte part var blevet forfremmet, dvs. at tage højde for den omstændighed, at han var en tjenestemand, der allerede var ansat. Under disse omstændigheder ville Personaleretten, i tilfælde af, at den berørte part skulle betragtes som nyansat, med rette have kunnet

vurdere, at sagsøgeren rent faktisk skulle indplaceres i den passende lønklasse uden en multiplikationsfaktor i medfør af artikel 12, stk. 3, i bilag XIII til vedtægten og i overensstemmelse med de lønklasser, der er fastsat i de tabeller, der er indeholdt i den nævnte artikel.

Derudover kan den omstændighed, at den berørte part indplaceres i den passende lønklasse uden en multiplikationsfaktor, ikke udgøre en tilsidesættelse af princippet om at kunne komme i betragtning til en karriereudvikling, i det omfang den undtagelsesvis anvendelse af ansættelsesreglerne kun var mulig i det tilfælde, hvor den berørte part opnåede en vis interesse eller fordel i forhold til anvendelsen af de vedtægtsmæssige bestemmelser.

Anvendelsen af ansættelsesreglerne er betinget af tilstedeværelsen af en vis interesse eller fordel for tjenestemanden. Under hensyntagen til tilstedeværelsen af den nævnte interesse eller fordel kan anvendelsen af artikel 12, stk. 3, i bilag XIII til vedtægten således ikke anses for at være uforholdsmæssig. Da Personaleretten har fastslået, at der foreligger en sådan interesse eller fordel, kan denne med rette konkludere, at der ikke foreligger tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet.

For det andet tilkommer det Personaleretten at efterprøve, om der foreligger en vis interesse eller fordel i forhold til, at tjenestemanden kunne komme i betragtning til en karriereudvikling og/eller løn, der er af en sådan art, at dette kan kompensere for den omstændighed, at hendes indplacering var blevet fastsat i en lønklasse, der var lavere end den, hun allerede befandt sig i. Denne interesse eller fordel må nødvendigvis være adækvat og tilstrækkelig i forhold til at retfærdiggøre anvendelsen af artikel 12, stk. 3, i bilag XIII til vedtægten. Derimod skal denne interesse eller fordel, der følger af anvendelsen af artikel 12, stk. 3, i bilag XIII til vedtægten, på ingen måde være åbenbar for at være i overensstemmelse med den appellerede dom.

For det tredje skal det ud fra de faktiske omstændigheder vurderes, hvad der ville kunne udgøre en vis interesse eller fordel.

(jf. præmis 37-39, 47, 50 og 51)